

получилъ и името „Рибенъ букваръ“. Така ние ученицитѣ сме се сдобили съ най-важното помагало при началното учение, което отъ тогава е станало една много лесна и приятна работа за насъ. Затова ние трѣбва да бждемъ твърдѣ благодарни и признателни на този нашъ голѣмъ благодѣтель.

Но не е само тая единствената заслуга на Д-ръ Беронъ къмъ народа ни. Той е завѣщалъ слѣдъ смъртта си и цѣлото състояние за неговата просвѣта, а главно за просвѣтата на оная частъ отъ народа ни, за която ний изобщо най-малко грижи сме полагали — българитѣ отъ Тракия. Въ г. Одринъ има основана българска мъжка гимназия на негово име, която дълго врѣме е служила за едничѣкъ изворъ на просвѣта и народно съзнание за тия забравени българи и която се е издържала отъ завѣщанитѣ отъ него срѣдства за тая цѣль.

Но не е само това. Той е билъ и ученъ български медикъ, който е написалъ на френски езикъ и нѣколко учени трудове. Ние трѣбва да се гордѣемъ съ него и като човѣкъ на науката, станалъ извѣстенъ въ чуждия наученъ свѣтъ.

Д-ръ Петъръ Беронъ се родилъ въ 1791 г., а е починалъ въ дълбока старостъ въ 1871 г. Той е единъ отъ редкитѣ заслужили на родината дѣйци. Особено ние, ученицитѣ, често трѣбва да си спомваме за него: едно, за да отдадемъ заслужената на неговата паметъ почетъ и друго — за да се покажемъ достойни за благодарѣнията, които той е направилъ за насъ съ своя букваръ и съ грижитѣ, които е положилъ за нашата просвѣта и напредѣкъ въ науката.

София

Милка Чолакова.

